

Arrest

nr. 110 232 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 april 2013 heeft ingediend om (de schorsing van de tenuitvoerlegging en) de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Bertin MATTHEUS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Edda MATTERNE, die loco advocaat Carmenta DECORDER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is op 8 augustus 2009 in het huwelijk getreden met mevr. Afua ARKOH, van Ghanese nationaliteit. Op 11 december 2009 diende verzoeker bij de Belgische ambassade te Abidjan een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging. Dit werd hem toegestaan. Verzoeker is op 21 mei 2010 in het Rijk aangekomen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 8 mei 2012 een beslissing genomen tot verlenging van het tijdelijk verblijf van verzoeker. Op 28 augustus 2012 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot. Sedert 12 september 2012 is verzoeker in het bezit van een F-kaart.

Bij een samenwoningcontrole op 13 november 2012 is gebleken dat verzoeker en mevr. Afua ARKOH niet meer op hetzelfde adres woonden, en dat het koppel uit elkaar is.

Op 20 december 2012 werd verzoeker uitgenodigd om binnen de 30 dagen alle nuttige documenten over te maken teneinde zijn situatie in België na te gaan overeenkomstig artikel 42quater, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet. Door verzoeker werden geen documenten overgemaakt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 18 maart 2013 een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing

“Artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Uit het relatieveverslag opgemaakt te Leuven op 13.11.2012, blijkt dat betrokkene sinds 01.09.2012 niet meer woonachtig is op het gezamenlijk adres, met als reden dat betrokkenen uit elkaar zijn.

Verder werd betrokkene op 20.12.2012 uitgenodigd om bewijzen voor te leggen zodat zijn situatie in België kan nagegaan worden zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid: ‘Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong

Aangezien betrokkene er voor kiest geen bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar onder andere de gezinssituatie, sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, wordt verondersteld dat deze situatie niet van die aard is dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Schending van de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991: schending van de materiële motiveringsplicht. Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen. De Raad aan wie die verzoek gericht is, is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verwerende partij is op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Verzoeker heeft de uitnodiging tot het bijbrengen van bewijzen niet begrepen en is aldus te goeder trouw. Verzoeker heeft geenszins “ervoor gekozen om geen bewijzen voor te leggen” De opmerking van verwerende partij dat verzoeker wegens zijn slagen in een taalopleiding Nederlands de inhoud van het document dien te begrijpen, houdt geen steek. De moeilijke bewoordingen van de beslissing van de staatssecretaris waren voor verzoeker niet te begrijpen. Verzoeker had reden genoeg om bewijzen bij te brengen en beschikt hier ook over. Verzoeker is immers tewerkgesteld (stuk 3) en doet zijn uiterste best om zich te integreren in de Belgische maatschappij. Verwerende partij heeft een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoeker omdat deze geen bewijzen heeft bijgebracht. Verwerende partij heeft volgens verzoeker echter nagelaten proactief een onderzoek te doen naar de socio-economische situatie van verzoeker. Verzoeker brengt bewijs bij van zijn tewerkstelling. Hij heeft een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur ondertekend (5.11.2012-30.06.2013). Verwerende partij is hiervan op de hoogte, minstens had zij hiervan op de hoogte moeten zijn. Nergens uit de motivering van verwerende partij blijkt dat zij hiermee rekening gehouden heeft. Verwerende partij stelt enkel dat er geen grondig onderzoek kan plaatsvinden naar de gezinssituatie, culturele en sociale integratie in België en dat zij op het ogenblik van de beslissing de stukken die verzoeker in het kader van deze procedure bijbrengt, niet had kunnen kennen. Nochtans had zij kosteloos een attest samenstelling gezin bij de stad Beringen kunnen opvragen, (stuk 4) Daarenboven wist verwerende partij, minstens had zij moeten weten, dat verzoeker een attest van inburgering had gekregen op 09.11.2011 aangezien de overheid dit zelf heeft uitgereikt, (stuk 5). Verwerende partij ontkent in haar nota met opmerkingen geenszins bovenstaande argumentatie van verzoeker. Zij erkent dus dat zij de nodige document zelf had kunnen en moeten (!) opvragen. Ook was zij ervan op de hoogte, minstens had zij ervan op de hoogte moeten zijn, dat verzoeker verschillende certificaten inzake slagen in een taalopleiding Nederlands heeft behaald aangezien deze certificaten eveneens door de overheid werden uitgereikt, (stuk 6). Ook

hierover wordt niet gesproken in de bestreden beslissing. Verwerende partij is aldus op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen en heeft haar beslissing onvoldoende gemotiveerd. Uit het bovenstaande blijkt dat de beslissing van verwerende partij de materiële motiveringsplicht zoals vervat in de Wet Motivering Bestuurshandelingen van 29 juli 1991 schendt.”

2.1.2. 2.2. Verzoeker betoogt dat hij de uitnodiging om documenten aan te brengen die zijn sociale en economische integratie in België zouden aantonen niet heeft begrepen en om die reden geen documenten heeft voorgelegd, maar dat hij te goeder trouw is, terwijl hij meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte zou hebben nagelaten om uit eigen beweging een onderzoek te doen naar de socio-economische situatie van verzoeker.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 42quater, §1,4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Verzoeker betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn echtgenote. Verzoekers kritiek op de bestreden beslissing beperkt zich tot de bewering dat hij de uitnodiging van 20 december 2012 niet heeft begrepen en dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uit eigen beweging een onderzoek diende te voeren naar verzoekers socio-economische situatie.

Verzoeker kan niet gevolgd worden in het betoog dat hij de uitnodigingsbrief niet zou hebben begrepen en dat dit de reden is waarom hij geen stukken heeft voorgelegd. Dergelijke bewering is vaag en weinig geloofwaardig, dit geldt des te meer omdat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf aangeeft verschillende certificaten te hebben behaald inzake het slagen in een taalopleiding Nederlands. Bovendien kan verzoeker al evenmin dienstig voorhouden dat het aan de gemachtigde toekwam om een socio-economisch onderzoek te voeren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 20 december 2012 door de gemachtigde van de Staatssecretaris via het gemeentebestuur uitgenodigd werd om alle documenten die nuttig zouden kunnen zijn over te maken. Aan verzoeker werd uitdrukkelijk gevraagd om alle nuttige stukken over te maken, hetgeen hij klaarblijkelijk heeft nagelaten te doen. Verzoeker heeft dit enkel aan zichzelf te wijten.

Verzoeker kan zich in het kader van deze procedure niet dienstig voor de eerste maal kan beroepen op stukken, waarvan de gemachtigde van de Staatssecretaris ten tijde van de bestreden beslissing geen kennis had. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een kennelijk onredelijke beslissing heeft genomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker verwijst naar zijn uiteenzetting onder punt 1. Verzoeker meent dat de feitenvinding niet correct heeft plaatsgevonden en dat daardoor verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.”

2.2.2. Ter ondersteuning van zijn tweede middel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting en argumentatie onder het eerste middel.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze een beslissing heeft genomen die een einde stelt aan het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsplicht waarvan verzoeker de schending aanvoert.

Het tweede middel is ongegrond.

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. L. JANS,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC